

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **B. M.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 8 lutego 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa 462/15,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej
z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K 57/14,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 23 sierpnia 2023 r. B. M. wniósł pismo potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa 462/15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K 57/14. W korespondencji tej skazany wyraził jedynie pogląd, że widzi podstawy do zaskarżenia wyroku Sądu pierwszej

instancji oraz, że niesłusznie zastosowano wobec niego środek zabezpieczający. Na potrzeby podjętej inicjatywy skazany – w kolejnym piśmie z dnia 5 stycznia 2024 r. – wskazał także na potrzebę wyznaczenia mu obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem skazany nie przedstawił żadnej argumentacji, która mogłaby się wpisywać w którąkolwiek z podstaw wznowieniowych. Lakoniczna treść wniosku wskazuje, że intencją B. M. jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy, czemu – co oczywiste – nie służy instytucja wznowienia postępowania (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., V KZ 46/21, LEX nr 3239892*). Jej przesłanką jest bowiem m.in. to, aby po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Takich dowodów skazany nie przedstawił. Na koniec trzeba zaznaczyć, że skazany w przeszłości wielokrotnie składał osobiste wnioski o wznowienie postępowania, a jego sprawa była niejednokrotnie przedmiotem analiz Sądu Najwyższego (sprawy o sygn. akt: IV KK 194/16, IV KO 1/16, IV KO 84/16, IV KO 3/17, IV KO 60/17, IV KO 33/18, IV KO 87/19, IV KO 59/20, IV KO 103/20, IV KO 134/20, IV KO 37/21, IV KO 168/21, IV KO 86/22, IV KO 132/22, IV KO 59/23). Wniosek o wznowienie postępowania na korzyść skazanego można złożyć w każdym czasie, jednak należy wskazać konkretne przesłanki, które realnie mogłyby stanowić podstawę do wznowienia postępowania.

Z tych względów, wobec braku okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, co czyniło zbędnym kwestię wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

[PGW]

(r.g.)